

Vláda předložila poslanecké sněmovně dne 14. listopadu 1935 osnovu finančního zákona a státního rozpočtu na r. 1936 (tisk 125). Projednáván byl výborem rozpočtovým do 2. prosince 1935 a dne 4. prosince podal rozpočtový výbor poslanecké sněmovně zprávu s návrhem na přijetí vládní osnovy beze změny (tisk 150). Dne 5. prosince počalo jej projednávatí plenum sněmovny.

Současně podala vláda řadu osnov finančních k úhradě rozpočtového schodku, a to: o dávkách za úřední úkony ve věcech správních (tisk 87), schválené poslaneckou sněmovnou dne 4. prosince 1935 (tisk 109), zákona o dani z kyseliny octové (tisk 127), z přípravků ke kypření těsta (tisk 128), zákona, jímž se rozšiřuje platnost zákona o přechodné přírážce k dani důchodové a z tantiem (tisk 142), o stabilizačních bilancích ((tisk 153), o daní z obratu a dani přepychové (tisk 154) a přírážkách k nim (tisk 155), o soudních poplatcích (tisk 156 — prodloužení platnosti zákona č. 120/1931 Sb. s některými úpravami textovými a zjednodušeními).

Senátu předložila vláda dne 27. listopadu 1935 osnovu zákona o soudní příslušnosti, o občanském řízení soudním a exekucí a o soudní organizaci (tisk 47), o prodloužení účinnosti zákona čís. 210/1932 o užívání některých pastvin na Slovensku na období 1936 až 1940 (tisk 42), a zákona o ochraně zvířat (tisk 41) a dne 2. prosince 1935 osnovu zákona o poplatkových úlevách při splynutí (fusi) — (tisk 50).

Vláda předložila poslanecké sněmovně dne 4. prosince 1935 osnovy zákonů, kterými se prodlužuje účinnost zákona č. 201/1933 Sb. o zastavování činnosti a rozpouštění politických stran (tisk 159) a o opatřeních pro zaměstnance zastavených periodických tiskopisů (tisk 158).

Poslanecká sněmovna přijala dne 4. prosince 1935 vládní osnovu (tisk 86) zákona (novely) o požadování dopravních prostředků pro účely vojenské (tisk 139).

Mezi iniciativními návrhy podán byl návrh posl. Smetánky (tisk 136) na zostření trestu za vojenskou a průmyslovou špionáž (trest smrti) a posl. Mikuláše (tisk 137) na vydání zákona o zemědělských pachttech.

V interpelacích podali posl. Klíma, Zápotocký a soudr. interpelaci o protizákonném usnesení advokátní komory v Brně, vylučujícím nemajetné právníky z koncipientické praxe (tisk 141/III), posl. Jaross, dr. Holota a dr. interpelaci o jazykovém právu maďarské menšiny v soudním okrese Feledineckém (t. 141/IV), posl. Zemínová a dr. ve věci vydání vládního nařízení, kterým se mají ustanovití odměny soudcům z povolání u rozhodčích soudů nemo-cenských pojišťoven, soudů pojišťovacích a u vrchního pojišťovacího soudu (tisk 133/XII), posl. Hatiny a dr. o zdlouhavém projednávání sporů před pojišťovacími soudy (tisk 133/XIII a XIV).

K reformě právnických studií. Ministerstvo školství a národní osvěty rozeslalo právnickým fakultám osnovu zákona obsahujícího

základní ustanovení o studiu a zkouškách právnických, jakož i osnovu vládního nařízení o podmínkách pro nabytí doktorátu práv. Jde o věc, která pro vývoj veškerého právnického stavu v budoucnosti má zásadní význam. Proto bude v »Právniku« o těchto osnovách podrobněji pojednáno.

Útratová otázka podle zákona o ochraně cti. V osmém čísle Právníka (ročníku 1935) pojednává dr. Kepert o »Útratových ustanoveních zákona o ochraně cti«. Rozebírá otázku tuto mimo jiné také v případě, kdy došlo k souběhu obžalobního práva veřejného s obžalobním právem soukromým, když zavedeno bylo trestní řízení, který stíhá se veřejnou obžalobou podle jiného zákona než zákona o ochraně cti (§ 17, odst. 2. zák. o ochr. cti), jestliže soukromý obžalobce uplatnil svoje právo současně s obžalobním právem veřejným, nevyčkav s podáním soukromé obžaloby až po skončeném řízení o obžalobě veřejné (str. 520 sub 4).

Dochází pak k závěru, že obžalovaný:

a) nenese nákladů souběžné obžaloby soukromé, když došlo k odsouzení jeho k obžalobě veřejné, ježto k souběžné obžalobě soukromé odsouzen nebyl,

b) ponese tyto náklady, měla-li úspěch obžaloba soukromá v ten způsob, že obžalovaný odsouzen byl pro skutek, jemu za vinu kladený, jako pro delikt soukromoobžalobní,

c) že v případě neúspěchu obou obžalob náklady řízení ponese stát s výjimkou těch útrat, které obžalovanému vzešly stíháním pro čin soukromoobžalobní, k jichž náhradě povinen jest soukromý obžalobce podle zákona o ochraně cti.

Souhlasiti jest se závěrem sub b), c), nikoliv však se závěrem sub a).

V případě zmíněného souběhu práva k obžalobě soukromé — kteráž práva obžalobní vznikla z téhož činu obžalovaného — jest rozeznávati, v jakém poměru jest dotyčný předpis zákona o ochraně cti, jehož soukromá obžaloba se dovolává, k předpisu »jiného než tohoto zákona«, jehož dovolává se obžaloba veřejná.

Poměr tento může býti dvojjí:

1. Buď čin může býti posuzován jen podle jednoho z nich (poměr § 209 tr. z. k § 2 zák. o ochr. cti), neboť se jedná o poměr subsidiarity (§ 2 zák. o ochr. cti praví: »není-li čin přísněji trestný«).

To má význam jednak ten, že na kvalifikaci činu, jíž se dovolává obžaloba soukromá, může býti uznáno teprve tehdy, když nebude shledán podklad pro kvalifikaci činu ve smyslu obžaloby veřejné. Jednak ten, že odsuzujícím rozsudkem k obžalobě veřejné konsumována je zároveň i obžaloba soukromá.

Dochází tudíž i právo k soukromé obžalobě svého vyřízení již v odsuzujícím výroku, který vyslovuje přísnější kvalifikaci činu ve smyslu obžaloby veřejné. Okolnost, že ustanovení trestních zákonů přicházejících v úvahu byla v poměru subsidiarity